

Ця історія сталася тоді, коли тільки відкрилися на Україні двері для проповіді Євангелія. Євангелісти з м. Острога, що на Рівненщині, проводили євангелізаційне зібрання в м. Олександрії, на яке зібралось понад тисячу чоловік.

Брати проповідували про великі діла Божі, про безмежну милість Ісуса Христа, а також піснями прославляли Господа. На майдані були присутні міліція та військовослужбовці. Під час богослужіння до проповідників підходить полковник танкових військ і заявляє: “Якщо все те, що ви говорите, – правда, у мене є донька, яка хворіє вже 12 років. І в яких тільки лікарів я не був, навіть у Кашпіровського, та нічого не допомагало. Моліться за неї, і якщо вона стане цілком здоровою, то все буде гаразд, а якщо ж ні, то виходить, що ви проповідуєте про якісь небилиці, про те, чого не існує, тоді ми вас заарештуємо.”

Ми все віддали в руки Божі, а Йому нема нічого неможливого. А полковнику сказали, щоб став на коліна. Не довго думаючи, полковник по-військовому схилив одне коліно, а євангелісти підняли свій зір до неба і ревно молитва полилась з їхніх уст: “Милосердний Господи, прослав ім'я Своє!”

Після молитви цілий натовп разом з полковником та братами попрямували до будинку хворої Валі. Як тільки вони відчинили двері вітальні, назустріч виходить 19-річна дочка, бліда й жовта, і зворушливо закричала: “Папочка, полчаса тому назад огонь пролился по моему телу – я здорова, я хочу кушать!”

Полковник скинув мундир, кашкет й кинувся цілувати дочку. Звертаючись до присутніх, сказав: “Навчіть мене молитися вашому Богу. Сьогодні у нас свято! Дочко, став вірною, будемо частувати гостей.”